25/09/2019

Το «δόσιμο» σου με πληγώνει…

/ Γνώμες

Δεν φτάνει να με βοηθάς, θέλω να με αγαπάς. Μου “δίνεις”, αλλά το δόσιμο σου με πληγώνει. Βλέπω στην ματιά σου, έναν οίκτο, μια λύπηση, πολλές φορές ίσως υποτίμηση.

Στέκεσαι από την θέση του ισχυρού και εγώ του χαμένου. Το βλέπω στα μάτια, στις λέξεις, στις κινήσεις του κορμιού σου, αισθάνεσαι νικητής και με κοιτάς ως λάφυρο σου. Αρκετές δε φορές με χρησιμοποιείς για να νιώσεις καλός χριστιανός, γίνομαι «εισιτήριο στην τσέπη σου», για να μπεις στο παράδεισο.

Το σκαλοπάτι είμαι που θα πατήσεις πάνω για να ανέβεις στην ουράνια μακαριότητα. Πιστεύω ο Θεός να λείπει από αυτήν. Μια και δεν είναι σίγουρα αυτό που θέλει Εκείνος. Δηλαδή μια κοινωνία αλαζόνων.

Δεν με αγαπάς λοιπόν με λυπάσαι. Μα εγώ δεν ζητώ την συναισθηματική ανοχή σου, αλλά την αγάπη σου, την ενσυναίσθηση σου.

Να έρθεις λιγάκι εδώ στα βρώμικα και σκοτεινά που κάθομαι, να δεις λίγο από τα

δικά μου μάτια πόσο μαύρα φαίνονται όλα.

Να νιώσεις ελάχιστα με το κορμί μου, πόσο πονάω. Να αναπνεύσεις έστω ένα λεπτό με τις λιγοστές ανάσες μου, και τότε εάν δεν μπορείς να με αγαπήσεις και να με νιώσεις, άσε με να πεθάνω. Γιατί ο τρόπος σου μυρίζει κόλαση.